

ת"פ 32058/08/16 - מדינת ישראל נגד ח' א'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 32058-08-16 מדינת ישראל נ' א'
לפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד שפי שטרצר

המאשימה

נגד

ח' א'

ע"י עו"ד אבישג כהן

הנאשמת

הכרעת דין

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. זאת, בשל כך שלפי הטענה ב-18.5.2016 הגיעה למקום עבודתה של המתלוננת שהיא אשתו לשעבר של בנה, דרשה ממנה לשוחח עמה, "דחקה אותה" לכיוון חדר השירותים, אחזה בעוצמה בשערות ראשה של כלתה לשעבר ומשכה בהן כך שלא יכלה לזוז, ואיימה עליה שתרחצ אותה באמצעות סכין הנמצא בתיקה, תרחצ גם את ילדיה, ותדאג שיפגעו גם באחיה. כמו כן, דרשה ממנה לפי הטענה שתחזיר לבנה (של הנאשמת) את רכבם המשותף ותבטל עיקול שהטילה. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נתלשו לפי הטענה שערות מראשה של המתלוננת ונגרם לה סימן אדום במצח.

2. כרקע עובדתי יש לציין שהמתלוננת ובנה של הנאשמת, שלהם שני ילדים משותפים, התגרשו בשנת 2011, ופרידתם הייתה פרידה קשה. זמן קצר אחרי הפרידה התגלה גידול סרטני במוחו של בנה של הנאשמת, והוא נפטר בשנת 2017. בין המתלוננת לבן זוגה לשעבר היה סכסוך כלכלי לאחר גירושיהם. מאז פטירתו המצערת של בנה של הנאשמת, המתלוננת והנאשמת נמצאות בסכסוך כלכלי. הנאשמת גם אינה נפגשת עם נכדיה.

3. בעדותה הראשית בבית המשפט (5 שנים אחרי האירוע) סיפרה המתלוננת שב-18.5.2016 הגיעה הנאשמת למקום עבודתה, המתינה לה בחדר ההמתנה, וביקשה לדבר איתה. כדברי המתלוננת: "היא תקפה אותי וכלאה אותי בשירותים, תפסה אותי בשיער בחוזקה, אמרה לי שיש לה סכין בתיק ושם אצחק ואדבר אז היא תרחצ אותי. אמרה שהיא תהרוג לי את הילדים, הנכדים שלה בעצם. אמרה שיש מישהו ליד הבית של אח שלי באותו זמן שהולך לפגוע בו גם... ניסיתי להרגיע אותה קצת ולא ללבות את האירוע הזה, לדבר על הנכדים ולנסות להגיע אליה. היא לא הרפתה ממני, ואז בסוף אני השמעתי קולות או צעקתי, לא זוכרת בדיוק, וזוהי, שהיא המנקה במכון, היא מצאה

אותי איתה בשירותים, ואז מה שאני זוכרת זה חילופי דברים, והיא שחררה אותי ועזבה את המקום". כשהתבקשה לפרט את ההתרחשות אמרה: "היא תפסה אותי בשתי הידיים בשיער שלי, כופפה לי את הגוף, השמיעה את האיומים האלה ואמרה דברים על זה שאדם [בנה של הנאשמת] לא חולה, שאין לו כלום ושאיני ממציאה, שהיא תהרוג אותי ואת הילדים ותפגע במשפחה שלי. דברים מהסוג הזה. ואז זה נמשך דקות ארוכות, לא יודעת להגיד כמה זמן בדיוק, ואז בסוף מכיוון שזוהי הגיעה, אז זה הסתיים". בהמשך הוסיפה שהנאשמת החזיקה אותה באופן שלא הייתה יכולה להשתחרר, שאמרה שיש לה סכין ושתדקור אותה באמצעותו. כמות ניכרת של שיערה נשרה לדברי המתלוננת כתוצאה מעצמת תפיסת השיער על ידי הנאשמת, והייתה לה חבורה במצח "אולי מהכיוור".

4. אחרי האירוע התלוננה לדבריה במשטרה וביקשה צו הרחקה נגד הנאשמת, שכן במסגרת הסדרי ראייה היו ילדיה אצל אביהם פעמיים בשבוע, אך בשל מצבו היו מבלים בפועל עם אמו הנאשמת. היא קיבלה צו הרחקה נגד הנאשמת - ממנה ומהילדים למשך שנה. לטענתה, גם אחרי כן המשיכה הנאשמת לשלוח לה הודעות מאיימות והיא חוששת מפניה (אינני מפרט את תוכן ההודעות כיוון שהתביעה מחקה מראש את ההתייחסות אליהן מכתב האישום).

5. בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת שהיא מעוניינת בכך שהנאשמת תיענש על תקיפתה, ושיש לה עניין גדול בתוצאות ההליך הפלילי, ולכן גם התנגדה לכך שיעוכבו ההליכים נגד הנאשמת. המתלוננת, שהיא פסיכולוגית במקצועה, אישרה כי פרידתה מבן זוגה ומחלתו של הבן יצרו מצב רגשי קיצוני אצל אמו הנאשמת. עם זאת, המתלוננת הדגישה שאין בכך כדי להצדיק את תקיפתה על ידי הנאשמת. המתלוננת אישרה כי הליכים משפטיים שונים מתנהלים בעניין ירושת בן זוגה לשעבר, ושאמו הנאשמת הייתה מעורבת בהם. לטענתה, הנאשמת הכחישה בהליכים אלה שהילדים הם ילדיו של בנה. לדבריה, חששה מפני הנאשמת נובע גם מכך שהיא הרביצה לילדיה (של הנאשמת), ואף איימה להרוג את בנה ולהתאבד. המתלוננת הצדיקה את ניתוק הקשר בין ילדיה שלה לבין סבתם הנאשמת בכך שאיימה להרוג אותם, וציינה שהנאשמת עצמה ביקשה לנתק איתם קשר וביקשה צו הרחקה ל-30 שנה.

6. כשנשאלה בחקירתה הנגדית על טענתה שהנאשמת כלאה אותה בחדר השירותים אמרה המתלוננת שאינה יודעת אם הנאשמת נעלה את הדלת, אך היא חסמה אותה בגופה והחזיקה אותה בצורה שלא תוכל להשתחרר, ואמרה לה שיש לה סכין בתיק, ושאם תצעק היא תהרוג אותה. לדבריה, בתחילה לא צעקה, אך בהמשך צעקה. המתלוננת עמדה על כך שכאשר המנקה זיהה נכנסה לשירותים הנאשמת עדיין החזיקה אותה ולא נתנה לה לצאת. כשאמרה לה הסניגורית שהמנקה זיהה לא חילצה אותה מידיה של הנאשמת, אמרה המתלוננת: "את אומרת שהיא הרפתה כשזיהה נכנסה?" והוסיפה: "זה מה שזכור לי. אירוע כ"כ סוער וטעון, האם היא הרפתה בשנייה שזיהה נכנסה או רגע אחרי זה. אני חושבת שכשאתה מותקף אתה זוכר דברים בצורה אחרת...". המתלוננת התייחסה במילים "שקר מופרך" לדברי הסניגורית שהיא שתקפה ראשונה את הנאשמת, שרק ניסתה להודפה, וכך התייחסה גם ליתר טענותיה של הנאשמת אודות ההתרחשות. המתלוננת הסבירה שעמדה על קבלת דיווחים רפואיים על מצבו של בן זוגה לשעבר בהקשר של הסדרי הראייה, כיוון שחששה שאם אינו מסוגל לטפל בהם, הם ימָצאו בהשגחת אמו הנאשמת שאימה לרוצחם. את הנאשמת תיארה המתלוננת כמי שהכחישה את מצבו של בנה, וכמי שבמבנה הנפשי שלה יסודות אלימים והיא אישה מופרעת.

7. עיון בפרוטוקול בית המשפט לענייני משפחה מ-19.5.2016 מעלה כי כבר למחרת האירוע המתלוננת סיפרה גם בפני בית המשפט שהנאשמת תקפה אותה במקום עבודתה ואיימה להרוג אותה ולרצוח את ילדיה (מהפרוטוקול נשמטה אחת המילים אך הדברים ברורים מן ההקשר). הדברים מופיעים גם בבקשה להוצאת צו ההגנה שהגישה לבית המשפט (נ/3). בתצהיר המצורף תוארו הדברים באופן דומה לתיאורם בבית המשפט לרבות הטענה שהנאשמת שחררה אותה מאחיזתה רק כשהמנקה נכנסה לחדר. עיון במכתב ששלחה למחלקת עיכוב הליכים (נ/1) מעלה תיאור דומה של האירועים לתיאורם במשפט לרבות הטענה שהנאשמת כלאה אותה בחדר השירותים בניגוד לרצונה. בבקשה מספרת המתלוננת שהחוויה הקשה של תקיפתה מלווה אותה ותחושת הביטחון שלה לא שוקמה. המתלוננת כתבה גם כי קיום ההליך הפלילי יהיה כלי מרתיע כלפי הנאשמת, אשר ימנע ממנה לאיים ולפגוע במתלוננת ובמשפחתה.

8. זיוה ניאזוב סיפרה בעדותה הראשית (5 שנים לאחר האירוע) שהיא עובדת כמנקה בקופת חולים ומכירה מזה שנים את המתלוננת העובדת במקום כפסיכולוגית (מחקירתה הנגדית עולה שבעת האירוע הכירה אותה שנתיים). לדבריה, ביום האירוע עשתה סיור בבניין ואז שמעה מאחורי דלת השירותים הסגורה קריאות: "משטרה, משטרה, הצילו". פתאום נפתחה הדלת והיא ראתה את המתלוננת על הרצפה עם סימנים אדומים מסביב לצוואר. כשהמתלוננת קמה, ראתה הרבה שערות על הרצפה. עוד ראתה אישה גבוהה, שמעולם לא ראתה אותה קודם, יוצאת מהשירותים ועוזבת את המקום. המתלוננת בכתה והיא (זיוה) בכתה יחד איתה. היא הביאה למתלוננת כוס מים, הרגיעה אותה, ושאלה אותה מיהי האישה שיצאה מן המקום. המתלוננת השיבה שזוהי אמו של בן זוגה. זיוה לא זכרה מי פתח את הדלת - היא עצמה, הנאשמת או המתלוננת.

9. בחקירתה הנגדית אישרה זיוה שלא ראתה תקיפה, ושהיא לא הפרידה בין המתלוננת לנאשמת. עוד סיפרה שהיא לא יודעת ממה נגרמו הסימנים האדומים בצווארה של המתלוננת. זיוה תיארה את המתלוננת כמי ש"בכתה ממש". בחקירה הנגדית אמרה, שראתה את הדלת נפתחת, ואת המתלוננת על הרצפה (כלומר, הנאשמת היא שפתחה את הדלת). זיוה סיפרה שהיא עדיין עובדת עם המתלוננת.

10. את עדותה הראשית פתחה הנאשמת בכך שסיפרה בבכי שהיא בת 75, ושבנה נפטר ב-2017 כתוצאה מגידול סרטני בראש לאחר שעבר שישה ניתוחים. הנאשמת סיפרה שכאשר בנה חלה עברה לגור איתו וסייעה לו בטיפול בילדיו.

11. כשנשאלה על האירוע נושא כתב האישום, אמרה הנאשמת שהבעיה הייתה שנכדתה הייתה אומללה, כיוון ש"כל הזמן טחנו לה את הראש שאבא שלה מאד חולה ושהיא תהיה יתומה... כל הזמן אמרו לילדים שהם יהיו יתומים. כמה זמן אפשר לאכול את זה?... זה גמר לי את החיים... איך אפשר להגיד לילדה 24 שעות שהם יהיו יתומים, כשעוד שש שנים הוא היה בחיים. היא קברה אותו כשהוא עוד היה חי". בניסיון להפסיק דיבורים אלה שלחה לדבריה לכלתה לשעבר הודעות טקסט מתחננות. כשלא היה בכך כדי להועיל, החליטה ללכת לדבר איתה. לדבריה, כשראתה אותה המתלוננת במקום עבודה היא שאלה אותה מה מעשיה במקום ואמרה לה להסתלק. בתגובה אמרה הנאשמת לדבריה שיכנסו לאחד החדרים כי היא רוצה לדבר, ושתפסיק לעשות את שהיא עושה. לטענתה, המתלוננת דחפה אותה, והיא דחפה אותה חזרה. הנאשמת ציינה ש"הייתה דלת ללא מנעול או ידית". אחרי שראתה

שאינן תועלת בשיחה יצאה לדבריה מן החדר והמתלוננת שיצאה אחריה אמרה לשלוש נשים שישבו במקום שיזמינו את המשטרה. כשהתבקשה להתייחס לטענות המתלוננת בעניין התקיפה, הנאשמת הכחישה את טענות המתלוננת אודות נעילתה, וכן את דברי זיוה שלפיהם המתלוננת הייתה על הרצפה, והוסיפה שהיא עצמה הייתה חבושה באצבע בידה והמתלוננת אחזה בה כל כך חזק שהיא לא יכולה הייתה לזוז. יצוין שהנאשמת לא הכחישה מפורשות בעדותה הראשית את טענת המתלוננת שהיא אחזה בחוזקה בשערות ראשה וכתוצאה מכך נתלשות שערות (אם כי ברור כי גרסתה אינה כוללת התרחשות כזאת).

12. בחקירתה הנגדית אישרה הנאשמת שהגיעה למקום עבודתה של המתלוננת מיוזמתה, לאחר שלדבריה הודיעה על כך למתלוננת בהודעת טקסט שהמתלוננת לא השיבה עליה. לשאלת התובעת מדוע לא סיפרה בחקירתה במשטרה שהמתלוננת דחפה אותה לתוך חדר (השירותים), אמרה שלא נשאלה על כך, ועמדה על כך שהמתלוננת דחפה אותה לתוך השירותים. כשתיארה באופן חופשי את ההתרחשות טענה שהמתלוננת דחפה אותה והוסיפה: "היא נתנה לי מכה והחזרתי לה מכה. נגמר כל הסיפור", רק כשהזכירה לה התובעת כי בעדות הראשית דיברה על תפיסת אצבעותיה חזרה הנאשמת גם על טענה זו. בהמשך חקירתה טענה שאצבעותיה נחבשו רק לאחר התקרית נושא כתב האישום, שבמהלכה שברה המתלוננת את אצבעותיה. הנאשמת טענה שלא מצאה טעם להתלונן במשטרה על שבירת אצבעותיה על ידי המתלוננת כיוון שממילא המשטרה סוגרת את התיקים הנפתחים בעקבות תלונותיה. בתשובה לשאלה אם הלכה לרופא אמרה שבדרך כלל היא אינה הולכת לרופאים אלא חובשת את עצמה לבד. לדבריה, האירוע בשירותים נמשך כחמש דקות. את הקושי שלה בחקירת המשטרה לזכור את שהתרחש הסבירה בכך שביום החקירה נותח בנה. כששאלה אותה התובעת אם הלכה למקום עבודתה של המתלוננת כדי לתקוף אותה, אמרה שלא התכוונה לריב איתה כשהיא יכולה לסיים את העניין בדיבורים. הנאשמת הוסיפה שהמתלוננת ביקשה צו הרחקה ל-90 יום והיא ביקשה שהצו יהיה ל-30 שנה - מהמתלוננת ומן הילדים.

13. עיון בעדותה של הנאשמת במשטרה (ת/1), שנמסרה שבוע לאחר האירוע נושא כתב האישום, מעלה כי גם בה תיארה אותו תיאור רקע להגעתה למרפאה שבה עבדה המתלוננת. כשנשאלה מה קרה במרפאה, אמרה: "לא קרה כלום. פגשתי אותה, היא סגרה איזה דלת שם, היא ראתה אותי. היא אמרה לי: 'מה את עושה פה? תסתלקי מפה'. אמרתי לה: 'אני רוצה לדבר איתך', וזהו. היה שם חדר שירותים. נכנסנו לשם, ואז היא התחילה להרים עלי יד והחזרתי לה". כשנשאלה מה הכוונה במילים "להרים עלי יד", אמרה הנאשמת: "נתנה לי מין מכה כזאת. ואז החזרתי לה". כשנשאלה איפה נתנה לה המתלוננת מכה, אמרה שאינה זוכרת ושהמתלוננת עיקמה לה שתי אצבעות. כשנשאלה איך "החזירה" למתלוננת אמרה שנתנה לה מכה, אך היא אינה זוכרת היטב כיוון ש"זה היה כבר מזמן" (אף על פי שכאמור החקירה הייתה שבוע לאחר האירוע). כשנשאלה על גרסת המתלוננת לגבי תפיסת השיער והשמעת האיומים אמרה: "אני לא זוכרת שאמרתי לה דבר כזה בכלל. סך הכל שאנחנו היינו 2-3 דקות בשירותים. לא זוכרת. איך יכול להיות שאמרתי לה את כל זה. שקרנית זאת". כשסיפר לה השוטר על עדותה של זיוה, אמרה הנאשמת שאין זה נכון ושהמתלוננת יצאה מן השירותים דקה אחריה. כשנשאלה שוב אם משכה בשיערה של המתלוננת אמרה הנאשמת שהיא לא זוכרת, ושלא תתפלא אם המתלוננת גזרה חתיכת שיער. לגבי האיום ברצח אמרה שלא יכולה הייתה להוציא זאת מפיה.

הכרעה:

14. לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי בראיות שהוגשו אני מוצא כי האשמות הוכחו בעיקרן מעבר לספק סביר.

15. גרסתה של המתלוננת היא סבירה בהרבה מזו של הנאשמת, ונתמכת על ידי עדותה של זיוה על אף סתירות בפרטים מסוימים. הנאשמת (שהיא אישה גבוהה כתיאורה של זיוה) הגיעה כאורחת לא קרואה למקום עבודתה של המתלוננת, ואין זה סביר כלל להניח שהנאשמת נדחפה על ידי המתלוננת לשירותים אחרי שהמתלוננת אמרה לה שתסתלק מן המקום. טענה שכזו גם לא הועלתה על ידי הנאשמת בחקירת המשטרה אלא רק במשפט שהתקיים שנים אחר כך. גם הטענה שהותקפה על ידי המתלוננת אינה סבירה כשהיא זו שהגיעה למקום ללא הזמנה כדי למחות על התנהגותה של המתלוננת. העובדה שזיוה מצאה את המתלוננת בוכה (וכתמים אדומים על צווארה) בשירותים אחרי ששמעה קריאה לעזרה ובקשה להזמין את המשטרה, בעוד הנאשמת עזבה את המקום בלי לומר דבר, תומכת בכך שהמתלוננת היא שהותקפה. כך גם פנייתה המיידית של המתלוננת למשטרה ולבית המשפט לענייני משפחה להוצאת צו הרחקה - פעולות שהנאשמת לא נקטה בהן.

16. גרסתה של המתלוננת הייתה גם עקבית לחלוטין. טענתה שהנאשמת כלאה אותה לא כללה טענה שהנאשמת נעלה את הדלת. לאורך כל עדויותיה טענה כי הנאשמת תפסה אותה חזק בשערה באופן שהביא לתלישת שערותיה. טענה זו נתמכת בעדותה של זיוה על כך שמצאה במקום שערות רבות. נראה כי סערת הרגשות שבה נמצאו הן המתלוננת והן זיוה מסבירה את הבדלי התיאורים ביניהן - הן את העובדה שהמתלוננת טעתה לחשוב שהנאשמת עזבה אותה רק כשזיוה נכנסה לחדר השירותים, והן את דבריה של זיוה על כך שהמתלוננת הייתה על הרצפה. בשני המקרים נראה כי התחושות עיצבו את הזיכרון. תחושת ההצלה על ידי זיוה גרמה למתלוננת לחשוב שהנאשמת עזבה אותה כתוצאה מכניסתה של זיוה, ומצבה הקשה של המתלוננת גרם לזיוה לראות אותה כמי שנמצאת על הרצפה. כך או כך, אני סבור שאין בסתירות בין העדויות כדי להטיל ספק באשמתה של הנאשמת. כפי שציינתי לעיל הכחשותיה של הנאשמת את המשיכה בשיער ואת האיומים היו הכחשות רפות ולא מיידיות (הדברים בולטים בעדות הנאשמת במשטרה שעיקריה הובאו לעיל), ובכך יש תמיכה נוספת בטענות המתלוננת.

17. העובדה שהנאשמת והמתלוננת נמצאות בסכסוך ירושה ושהמתלוננת מעוניינת בכך שהנאשמת תיענש אינה מקימה אף היא ספק סביר באשמת הנאשמת. השורה התחתונה היא שמצאתי את המתלוננת אמינה ואת הנאשמת לא אמינה. זאת, גם בהתבסס על התרשמות בלתי אמצעית מעדות המתלוננת, שהשאירה עלי רושם חיובי.

18. לנוכח האמור לעיל אני קובע כי הוכח מעבר לספק סביר שבמקום ובמועד האמורים בכתב האישום הנאשמת אחזה בחוזקה בשערו ראשה של המתלוננת כך שלא יכולה הייתה לעזוב את חדר השירותים וגרמה לתלישת שערות רבות מראשה. כמן כן, הואיל ומצאתי את המתלוננת אמינה, אני קובע שהוכח מעבר לספק סביר שהנאשמת איימה להרוג את המתלוננת באמצעות סכין הנמצא בתיקה, וכן איימה לרצוח את ילדיה של המתלוננת ושתדאג שיפגעו גם באחיה של המתלוננת. אשר לחבלה במצח, דבריה של המתלוננת על כך שנגרמה "אולי מהכיוור" מעלים ספק בשאלה אם החבלה נגרמה על ידי הנאשמת דווקא, ולכן אני מזכה בכל הנוגע לטענה ספציפית זו.

19. אמנם כטענת הסניגורית באזהרה בפתח חקירתה של הנאשמת במשטרה הוזכרו עבירות של איומים ו"תקיפה

סתם" בלי לציין שכתוצאה מהתקיפה נגרמה חבלה, אך הנאשמת נשאלה בחקירה על גרסת המתלוננת שלפיה גרמה לתלישת שערות ראשה, והכחישה זאת (ראו התייחסות לכך לעיל). כלומר, במהות ניתנה לנאשמת הזדמנות להתגונן בפני החשד שכתוצאה מן התקיפה נתלשו שערות ראשה של המתלוננת (כלומר, שהתקיפה גרמה חבלה). ממילא היעדר האזהרה על תלישת השערות גם לא גרמה כאמור לעיל לנאשמת להודות בכך בחקירתה, כך שגם לא ניזוקה בשום דרך מכך שהשוטר התייחס באזהרה למעשה כאל תקיפה (שהרי תפיסת השערות היא התקיפה שעליה נחקרה). תלישת השערות היא גרימת חבלה גם אם השוטר שחקר את הנאשמת לא סבר כך, ואזכור המונח "תקיפה סתם" באזהרה שהזהיר השוטר ממילא לא כובל את שיקול דעתה של התביעה בבחירת סעיף האישום (לעניין זה ראו למשל: פסקה 13 בע"פ (תל אביב) 71758/04 **אברהם רמי קידר נ' ברוריה שויצר** (4.9.2005), פסקאות 15-17 בע"פ (תל אביב) 70062/08 **אלכסנדר סבקו נ' מדינת ישראל** (13.5.2009), פסקה 50 בת"פ (מחוזי ירושלים) 1238/00 **מדינת ישראל נ' משה עטיה** (1.9.2003)). מעל לכל, זכותה של הנאשמת להתגונן או כל זכות אחרת שלה לא נפגעה בפועל כתוצאה מהאופן שבו הוצגו מעשיה באזהרת החוקר.

20. הסניגורית טענה שמעשיה של הנאשמת על רקע הטרגדיה האישית שחוותה הם בגדר זוטי דברים, אך אני אינני סבור כך. אני סבור שמעשיה של הנאשמת מבחינת טיבם לא היו קלי ערך - זאת, משום שהגיעה למקום עבודתה של המתלוננת, החזיקה אותה בניגוד לרצונה בשירותים, משכה בכוח בשערותיה עד כדי תלישת שערות רבות, וזאת תוך כדי השמעת איומים חמורים ביותר.

21. אני דוחה גם את טענת הסניגורית שלפיה עומדת לנאשמת טענה של הגנה מן הצדק בשל היעדר עניין ציבורי בהעמדתה לדין. אני סבור שלא נפל כל פגם בהחלטה להעמיד את הנאשמת לדין בעקבות מעשי התקיפה והאיומים שביצעה כלפי המתלוננת. הרקע לאירועים ונסיבותיה האישיות הנוספות של הנאשמת רלוונטיים לשם קביעת עונשה.

22. לנוכח האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשמת בעבירות הבאות:

א. תקיפה הגורמת חבלה, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ב. איומים, לפי סעיף 192 לאותו חוק.

ניתנה היום, 4 בנובמבר 2021, במעמד הצדדים